

Arrest

nr. 177 961 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 oktober 2015 en heeft zich op 21 oktober 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 20 juni 2016.

1.3. Op 7 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U groeide op in het dorp Serai Kaley, Swat, Pakistan. In 2007 vluchtte u met uw ouders, broer en zus van Swat naar Mardan vanwege het conflict in uw regio. Toen u in 2010 terugkeerde merkte uw vader dat zijn broer het land van uw gezin had geconfisqueerd. Uw vader kaartte dit probleem twee keer aan op de jirga van het dorp, maar uw oom wilde geen compromis sluiten. Toen uw vader vier à vijf dagen na aankomst in Serai Kaley naar zijn land ging merkte hij dat uw neven Sh. (...) en Sa. (...), die ook lid was van de Taliban, er aan het werken waren. Uw neven lieten hem niet toe het land te betreden en beledigden hem. Uw vader keerde terug naar huis, nam zijn Kalasnikov, ging opnieuw naar het veld en vermoordde uw beide neven. Daarna keerde hij nog even terug naar huis en vertelde hij uw gezin wat hij gedaan had. Uw vader vluchtte uit het dorp en is sindsdien spoorloos. De familie van uw oom won vervolgens uw vertrouwen door te stellen dat enkel uw vader schuldig was aan de moord. Van 2010 tot 2015 bleef u samen met uw moeder, broer en zus in Serai Kaley wonen. In het voorjaar van 2015 werd uw broer door uw neef Ismail en diens vrienden vermoord. U ging naar het politiekantoor om een klacht in te dienen, maar de politie wilde u niet helpen omdat uw oom een invloedrijk persoon is. Twee maanden later trok u met uw moeder en zus naar uw oom langs moederskant in Peshawar. U verbleef een maand in Peshawar en verliet Pakistan in september of oktober 2015. U reisde over land via Iran, Turkije en Bulgarije tot België. Achtendertig dagen later kwam u aan in België en vroeg u er asiel aan. U vreest te worden vermoord door de familie van uw oom bij terugkeer naar Pakistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een schoolbadge en een kopie van een domicile certificate neer.

B. Motivering *Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door uw verklaringen over uw moment van vertrek uit Pakistan en uw reisweg naar België. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u in september of oktober 2015 uit uw land bent vertrokken en dat u voorheen nog nooit in het buitenland was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw reis zou 38 dagen geduurd hebben en u zou slechts een of twee dagen in Istanbul zijn gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Uit afbeeldingen die werden teruggevonden op Facebook via het profiel van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 9) blijkt echter dat u al in februari en juli 2015 in Turkije was (zie afdrucken Facebook p. 1-3, toegevoegd aan uw dossier). Toen u geconfronteerd werd met deze vaststellingen, ontkende u dit en herhaalde u dat u in september of oktober 2015 was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid absoluut niet herstellen, aangezien u zelf bevestigde dat het inderdaad om uw Facebookprofiel ging (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat er ook foto's van Istanbul op te zien waren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Uw verklaringen over uw moment van vertrek uit Pakistan en uw reisweg naar België tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook reeds ernstig aan.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat u op het CGVS verklaarde dat u pas in het asielcentrum voor het eerst een Facebookprofiel had aangemaakt ("Ja, het was mijn eerste account, toen ik zag dat de jongens Facebook hadden, heb ik het ook gemaakt", gehoorverslag CGVS, p. 9). Toen bleek dat u al eerder over een profiel beschikte, antwoordde u dat dit eerdere profiel werd aangemaakt door uw oom op het moment dat u uit Peshawar vertrok en dat het vervolgens werd gehackt door een vriend in Turkije (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). Deze uitleg is niet afdoende, daar het profiel in kwestie al zeker sinds maart 2014 bestaat (zie afdruk Facebook p. 4) en u op een gegeven moment liet vallen dat u zélf de foto's van Istanbul had gepost (gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw incoherente verklaringen over uw gebruik van sociale media wijzen andermaal op een gebrek aan oprechtheid van uw kant.

Ten tweede doen ook de door u voorgelegde identiteitsdocumenten afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U kon vooreerst niet verklaren waarom u nooit een – verplichte – Pakistaanse identiteitskaart zou hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 10). In het gehoor op het CGVS weet u dit aan de jarenlange vijandschap met de familie van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze uitleg is niet afdoende, daar u van uw 18e tot uw 20e gewoon thuis zou hebben gewoond en in de buurt als zelfstandig schilder zou hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 2, 21), wat wil zeggen dat u

in deze periode zonder enig probleem een identiteitskaart had kunnen en moeten aanvragen, temeer daar uit toegevoegde informatie blijkt dat het bezit van een identiteitskaart in Pakistan een wijdverspreid gegeven is. Door enkel en alleen een kopie van een domicile certificate en een schoolbadge voor te leggen om uw identiteit en uw herkomst te staven wekt u dan ook in de indruk dat u uw identiteitskaart om bepaalde redenen (bv. daar uit de inhoud van uw identiteitskaart zou blijken dat u niet op de door u opgegeven verblijfplaats, maar elders in Pakistan verbleef) wenst achter te houden.

De twee door u voorgelegde documenten hebben geen enkele bewijskracht en de authenticiteit mag betwijfeld worden. Van het domicile certificate bracht u enkel een kopie mee, naar eigen zeggen omdat u niet wist dat u het originele certificaat moest laten opsturen ("Ik weet het niet, ik wist er niets van", gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze uitleg is niet afdoende, daar u in de vragenlijst van het CGVS in duidelijke termen werd meegedeeld dat u zo mogelijk steeds originele documenten dient voor te leggen (vragenlijst CGVS, p. 1). Daar kopie steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, kan en mag de authenticiteit betwijfeld worden. Bovendien is het uiterst onwaarschijnlijk dat uw vader dit document om onbekende redenen voor u zou hebben aangevraagd in juni 2010 (zie datum uitvaardiging van uw domiciliëring) (gehoorverslag CGVS, p. 11). In het voorjaar van 2010 zou uw vader immers slechts 4 à 5 dagen thuis zijn geweest, waar hij dan nog wel werd ingenomen door het grondconflict met uw oom, de jirga's die over dit onderwerp werden gehouden en de moord op uw neven (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vader op dat moment zonder duidelijke reden een domiciliëring voor zijn zoon zou aanvragen. Het gekopieerde karakter en de datum van afgifte doen dan ook vermoeden dat het document in kwestie niet- authentiek is. Ook aan uw schoolbadge, die in 2016 en dus vanuit België werd aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 11) en die vreemd genoeg dezelfde foto toont als die van het domicile certificate uit 2010, kan geen enkele waarde worden gehecht. U verklaarde zelf dat u al sinds jaren niet meer naar school bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 3, 11) en dat u deze badge gewoon hebt laten aanmaken omdat u het nodig had "voor een bewijs" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook de door u voorgelegde documenten doen bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde bent u er niet in geslaagd uw beweerde vrees op basis van de incidenten die zich in uw dorp zouden hebben afgespeeld aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het conflict dat de aanleiding van de moord op uw broer zou hebben gevormd niet overtuigend. Zo is het weinig plausibel dat er tussen uw vader en uw oom na jaren van "goede relaties" (gehoorverslag CGVS, p. 18) in een tijdspanne van slechts 4 à 5 dagen een dusdanig ernstig conflict zou zijn ontstaan dat deze geleid zou hebben tot de moord op de zonen van uw oom. Het is tevens bevreemdend dat uw vader zijn hele gezin zomaar zou hebben achtergelaten zonder ooit nog iets te laten weten (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dat u en uw oudere broer nooit overwogen zouden hebben om eveneens te vluchten, rekening houdend met de eventuele wraak van de familie van uw oom. In deze context en gezien de ernst van de eerdere gebeurtenissen is het weinig plausibel dat u niet aan een vlucht met uw broer zou hebben gedacht, maar wel integendeel naar de begrafenis van uw twee neven zou zijn gegaan en vandaar gewoon weer naar uw werk zou zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20). Ten slotte stelt het Commissariaat-Generaal zich ook vragen bij uw bewering dat uw gezin vijf jaar lang zonder enig probleem recht tegenover het huis van uw oom zou hebben geleefd, en dit met zelfs twee jonge kostwinners die buitenshuis gingen werken (gehoorverslag CGVS, p. 21), om op een dag zonder enige aanleiding slachtoffer te worden van een brutale moord (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Daarnaast kan er aan uw vrees op basis van de moord op uw broer, die zich zou hebben voorgedaan in april, mei of juni 2015 en die tot uw vlucht uit Pakistan zou hebben geleid (gehoorverslag CGVS, p. 21), geen geloof worden gehecht. Het Commissariaat-Generaal stelt eerst en vooral vast dat u kort voor en kort na deze aangehaalde feiten al in Turkije bleek te zitten (cf. supra). Deze vaststelling doet reeds vermoeden dat de door u beschreven moord zich in werkelijkheid niet heeft voorgedaan. Ten tweede bezorgde u het CGVS geen enkel document om de moord op uw broer te staven, hoewel dit gezien de ernst van de feiten en uw contact met uw familie in Pakistan kan verwacht worden.

Indien er alsnog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het door u beschreven conflict, merkt het CGVS op dat u zelf afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen vrees door te verklaren dat u na de beweerde moord op uw broer nog twee maanden in uw dorp, en dan nog wel recht tegenover het huis van uw vijandige oom, bent blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 23, 18). Ten derde is het opmerkelijk dat u de moord op uw broer niet exacter in de tijd kunt plaatsen. Het gaat hier immers over een pijnlijke gebeurtenis die ook nog eens voor u de directe vluchtaanleiding vormde, zodat er van

uitgegaan kan worden dat het moment van zijn dood wel in uw geheugen gegrift zou staan. Verder gaf u aan dat u zich ook na de verhuis van Serai Kaley naar uw oom in Peshawar gewoon in deze stad had willen vestigen ("ik wilde eigenlijk daar blijven", gehoorverslag CGVS, p. 24) en dat u ook niet op eigen initiatief, maar op aanraden van uw moeder, naar het buitenland was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 24). U gaf verder zelf aan dat de eer van de familie van uw oom reeds was hersteld door de moord op uw broer ("elke partij had elkaar vermoord", gehoorverslag CGVS, p. 23) en dat het nu weer aan u was om wraak te nemen ("ik wilde wraak nemen, ik probeerde, maar mijn moeder zei me dat ik niets mocht doen"; "mijn moeder liet me niet toe"; gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook deze verklaringen wijzen kortom niet op de aanwezigheid van een ernstige, geloofwaardige vrees.

Om deze en eerder besproken redenen besluit het Commissariaat-Generaal dan ook dat er op dit moment in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in

de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat in de mate er zich contradicties en omissies in het verhaal voordoen, deze zeker niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten. Verzoeker wijst erop dat niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker, dat dit ook bevestigd wordt door rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker verduidelijkt, omtrent het feit dat zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt omdat hij niet helemaal eerlijk is geweest over het moment van zijn vertrek uit Pakistan, dat hij erkent dat hij vanaf juli 2014 in Turkije was en niet in september 2015 uit Pakistan is vertrokken, dat hij niet helemaal eerlijk is geweest uit schrik te worden gerepatriëerd, omdat men hem dit had wijsgemaakt. Verzoeker stelt te beseffen dat hij een grove fout heeft begaan door te luisteren naar valse informatie rond gespreid door kennissen, dat hij hun advies heeft gevolgd puur uit schrik om teruggestuurd te worden en uit schrik voor zijn leven. Verzoeker meent dat deze misstap echter niet van die aard is om het gehele asielrelaas in twijfel te trekken. Voorts betoogt verzoeker, betreffende de twijfel van de verwerende partij met betrekking tot de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten, dat hij formeel is, dat zijn naam Y.S.K. is, dat hij op geen enkel moment heeft geprobeerd de Belgische instanties te misleiden, dat dit tevens gestaafd wordt door zijn domiciliëbewijs en schoolbadge. Verzoeker wijst erop dat dit domiciliëeringsbewijs werd aangevraagd omdat hij zonder dit bewijs problemen riskeerde met de politie. Betreffende het weinig plausibel achten van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht, stelt verzoeker dat het inderdaad zo is dat het conflict tussen zijn oom en zijn vader op zeer korte termijn is geëscaleerd en dat de gemoederen hoog opliepen, dat in een woedebuit zijn vader zijn twee neven heeft vermoord, dat zijn vader achteraf beseft heeft wat hij gedaan had en niet anders kon dan vluchten daar hij wraak vreesde. Verzoeker verklaart dat het feit dat zijn broer ook niet is gevlucht komt doordat hij de oudste zoon was en voor het hele gezin moest zorgen, dat men hem bovendien had wijs gemaakt dat enkel zijn vader verantwoordelijk werd gehouden voor de moorden en hij niets te vrezen had. Verzoeker stelt dat nadat zijn broer in het voorjaar van 2014 vermoord werd uit wraak, hij wist dat hij de volgende zou zijn die vermoord zou worden en hij gevlucht is naar Turkije.

Voorts meent verzoeker dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nooit is ingegaan op de effectieve vrees van verzoeker om terug te keren naar Pakistan omwille van het gevaar op wraak door zijn oom, dat het dan ook duidelijk is dat de verwerende partij verzoeker op dit punt verkeerd begrepen heeft. Verzoeker meent dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoek dan ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de materiële motiveringsplicht schendt. Verzoeker verduidelijkt dat de negatieve beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas, doch dat hij wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas heeft.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 juli 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan het asielrelaas van verzoeker. De Raad stelt vast dat alle motieven, zoals vermeld in punt 1.3., waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

2.6.1. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker vooreerst op dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. De Raad merkt op dat verzoeker niet verduidelijkt welke tegenstrijdigheden of omissies in zijn verhaal hem worden tegengeworpen door de verwerende partij. De Raad stelt voorts vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt de ongeloofwaardigheid van verzoeker en diens asielrelaas wordt afgeleid uit tegenstrijdigheden en omissies in zijn verklaringen.

2.6.2. Verzoeker erkent dat hij niet helemaal eerlijk is geweest en dat hij vanaf juli 2014 in Turkije was. Hij weerlegt dan ook de pertinente motieven hieromtrent in de bestreden beslissing niet. Waar hij deze ongeloofwaardige verklaringen tracht te verschoenen door ter gelegenheid van het verzoekschrift te stellen dat hij niet helemaal eerlijk is geweest uit schrik te worden gerepatrieerd, omdat dit hem werd wijsgemaakt door kennissen en dat hij beseft dat hij een grove misstap heeft begaan door te luisteren naar valse informatie, wijst de Raad er op dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van

een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Waar verzoeker stelt dat deze misstap niet van die aard is om het gehele asielrelaas in twijfel te trekken, gaat hij voorbij aan de overige, pertinente, motieven van de bestreden beslissing waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas blijkt en die hij, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet weerlegt, noch ontkracht.

2.6.3. Betreffende de voorgelegde identiteitsdocumenten stelt verzoeker dat hij formeel is, dat zijn naam Y.S.K. is. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij twijfelt aan de naam van verzoeker, doch wel dat zij van mening is dat verzoeker, door enkel een kopie van een domicile certificate en een schoolbadge voor te leggen om zijn identiteit en zijn herkomst te staven, hij de indruk wekt dat hij zijn identiteitskaart om bepaalde redenen, zoals bijvoorbeeld daar uit de inhoud van de identiteitskaart zou blijken dat hij niet door de hem opgegeven verblijfplaats, doch elders in Pakistan verbleef, wenst achter te houden. Verzoeker stelt dat hij op geen enkel moment heeft geprobeerd de Belgische instanties te misleiden doch weerlegt de concrete, pertinente motieven betreffende het niet voorleggen van zijn identiteitskaart niet. Verzoeker meent dat dit tevens wordt gestaafd door de door hem voorgelegde documenten, zijnde het domicile certificate en de schoolbadge, doch gaat hiermee ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die ingaan op het feit dat deze voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. Met de loutere verklaring dat het domiciliëringsbewijs werd aangevraagd omdat hij zonder dit bewijs problemen riskeerde met de politie, weerlegt verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het voorgelegde domicile certificate niet.

2.6.4. Betreffende het motief dat de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht weinig plausibel zijn, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ook waar verzoeker stelt dat hij, nadat zijn broer werd vermoord uit wraak, wist dat hij de volgende was die vermoord zou worden en gevlucht is naar Turkije, weerlegt hij de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

2.6.5. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt uiteengezet waarom aan het asielrelaas van verzoeker, waarbij hij voorhoudt bij terugkeer naar Pakistan wraak door zijn oom te vrezen, geen geloof kan worden gehecht, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal nooit is ingegaan op zijn vrees om terug te keren naar Pakistan omwille van het gevaar op wraak door zijn oom. Verzoeker laat na te verduidelijken, en de Raad ziet bijgevolg niet in, in welke zin het Commissariaat-generaal hem verkeerd zou hebben begrepen.

2.7. Voor het overige dient vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn zus en moeder bij hun oom langs moederzijde wonen en dat deze oom werd aangevallen, doch dat zijn oom geen bewijs kon verzamelen dat zijn leven in gevaar is.

De Raad wijst erop dat deze verklaringen betrekking hebben op nieuwe gegevens, die noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, noch ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift naar voren werden gebracht.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet de partijen hem tot de sluiting der debatten nieuwe elementen ter kennis kunnen brengen door middel van een aanvullende nota en dat niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit de debatten worden geweerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich, betreffende de nieuwe elementen, ter terechtzitting beperkt tot mondelinge verklaringen. Een aanvullende nota met deze nieuwe elementen wordt voor het sluiten der

debatten niet voorgelegd. De nieuwe elementen door verzoeker naar voren gebracht ter terechtzitting van 7 oktober 2016 worden dan ook ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, in Pakistan, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd beaamt.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel, de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.13. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.14. Het enig middel is ongegrond.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.16. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER